

חברי הקידה של הרייך הרביעי

הרייך השלישי נחרב. הימני-לר והימנר (למעשה), ששמו הרעיד פעם את הזמבות, נשכחו כמעט מזיכרון החיים-יום, שמגפיהם הירדהו פעם בפאריס ובבנגאז, ברומא ו- באוסלו, נשארו בבתי-הקברות של אירופה, צועקים עם קביום או פשטו את מדיהם ביאוש. אולם שש שנים אחר המפדה הניצחת ביותר ב- היסטוריה שוב קמה גרמניה על רגליה, שוב מציגה תנאים לעולם. נציגה שוב אינו נציג לבוש מדים ונעוד מגפיים, כי אם ד"ר קונראד אר-נואר, קאנצלר הבוש מגבעת ולבוש מעיני שחור, הנושא מטרייה של שלום (למטה). או-דם לא נשאר עוד ספק ש-תוך זמן קצר תהיה גרמניה שוב המעצמה החזקה ביותר כיבשת אירופה ממערב מסך הברזל, שוב תהייה הדיכוייית שדה החזקה ביותר באירופה. על חורבות ה-רייך השלישי קם לתחיה ה-רייך הרביעי של גרמניה.

בגרמניה מתהלכת כיום מעשיה משעשעת: אורח גרמני נכנס לאחד מ"בתי המשפט לסיפור הנאציזם", שהוקמו בשעתו על-ידי הממשלה הגרמנית כדי להעניש נאצים. "אני מבקש לטהר אותי", אמר לפקיד. הלה פשפש בניירותיו, ענין ברשימות, התפלא לבסוף: "אבל איני מוצא כאן כל עדות לכך שהיית פעם נאצי! העבר שלך בסדר גמור!"

"העבר שלי באמת בסדר", נאנח הגרמני, "הפכתי לנאצי רק עכשיו..." "הייטלר צדק?" הסיפור אינו כל כך משעשע כפי שנראה מבט ראשון. העובדה הפשוטה היא שגרמנים רבים, שהתיאשו בשעתו מהיטלר והיו מוכנים, לפני ששנים, לשנות את דעותיהם, הגיעו עתה למסקנה כי היטלר צדק. בעיני גרמנים אלה קרה מה שקרה, כך: היטלר הבין את הסכנה האיומה הכלולה בבולשביזם, יצא בראש הצבא הגרמני המפואר כדי להשמירו. אולם האנגלו-סכסים תקעו לו סכין בגב. אפילו כשהגנרלים הגרמניים היו מוכנים להקריב את היטלר ולהגיע לשלום עם האנגלו-סכסים, סרבו אלה לבוא איתם במגע, דרשו "כניעה ללא תנאים". כתוצאה מהתנהגות פושעת זו של האנגלו-סכסים הצליחו הרוסים להשתלט על אירופה המזרחית, וגרמניה — המחיצה ההיסטורית בין המבול הרוסי והתרחבות האירופית — הושמדה, אחר שחלק ממנה אף הוטל לחיק הרוסים.

עתה, כעבור שש שנים. אחר שהאנגלו-סכסים נוכחו לדעת לאן הגיעו בספת שותם, הם פונים שוב אל הגרמנים, דורשים מהם להתגייס ולהקים שוב דיכוייית משוריינות ולהוציא למענם את הערמונים מן האש. המלחמה הבאה נגד הבולשביקים תהיה על אדמת גרמניה ותחריבה. המסקנה: היטלר צדק כאשר כי-רק הוא יכול להציל את אירופה מידי הבולשביקים.

מצב מגוחך במקצת. נוכח מצב רוח זה עומדים האנגלים האמריקאים במצב מגוחך במקצת. לפני שמונה שנים גרשו כי גרמניה תיכנס ללשונא. בספרו, שיצא לפני כמה שבועות, מסביר צירציל מה היתה סיבת הדרושה. כיום נראה העבר מצחיק: צירציל ניסה תחילה לפרט את התנאים לשלום עם גרמניה, אך נוכח לדעת שהם מוכרחים להיות אימים ונוראים. היה צורך לחלק את גרמניה לחלקים קטנים. לשבור את תעשייתה, למנוע הקמת צבאה לעולם ועד, לדרוש פיצויים עופומים. הוא עצמו נבהל, החליט לדרוש "כניעה ללא תנאים" מתוך הנחה שאפילו הגדרה קיצונית זו כבחיילה פחות מן התנאים עצמם.

כיום המצב כך: גרמניה המערבית מאוחדת וחזקה, כלכלתה נורחת למדי, היא לא שילטה כמעט פיצויים (מלבד פירוק כמה בתי-הרוחמה ומעל לכל: האמריקאים והאנגלים מתחננים ממש שהגרמנים יואילו בטובם להודיין מחדש ולהקים דיכוייית של "פאנצרים" ו"פאנצר-גרנדירים", ואילו המיליטריסטים הגרמנים השנואים הם שאינם מתלהבים לכך, מציגים תנאים מרחיקי-לכת. "הרוג אהרוג איתו!" לאנגלו-סכסים בע הדבר כמה-למטה. במרוצת הרוג רוח נוצר הרושם שהגרמנים מוכנים תמיד ללחום, ושלא חשוב להם כל כך נגד מי ובעד מה. ואילו עתה נתקלו בנוצר גרמני שלא גילה כל נטיה לחבוש שוב את קובעי הפלדה המפורסמים.

הסיבה: הגרמנים התעייפו מן המלחמות. כמלחמה האחרונה הושמדו עריהם. מאות אלפי צעירות גרמניות נשארו בלי חתנים, או נאלצו להינשא לגברים זקנים או קטועי אברים. אמר צעיר גרמני: "האדם הראשון שיבוא אלי וישים רובה בידי, הרוג אהרוג אותי!" השפט הפך כמעט לפיתגם עממי בגרמניה. **ביטב דחיבנע כויר...** אולם מעל לעייפות אישית זו עומד הפחד הגדול, שחזר לשל הזמבות הגרמניים — הפחד מפני השתפכות הדיכוייית הסובייטית לתוך גרמניה המערבית למחרת פרוץ המלחמה.

הגרמנים יודעים שהמעמד חלש. הם חוששים שהאנגלים והאמריקאים ינסו להשתמש בחיילים הגרמניים, ויצרוח (תים) כבכות שיש להקריבו מכלי לעצור את התקדמות הסובייטים עד לאוקיינוס. רק אז יתכוננו האמריקאים למלחמה רצינית, יפציצו את אירופה בפצצות אטום, ינחחו בחופיה ו"ישחררו" אותה — או את השרידים שישארו ממנה. כדברי הגרמנים: "מוטב ליפול חי לידי הסובייטים מאשר להשתחרר על-ידי האמריקאים אחר שנמנת."

הגרמנים זוכרים מה קרה להם כשפלטו הרוסים לאדמתם בימי הקרבות. עתה נאי גרמני מתאר את הדבר כך: "הם הרגו את הגברים בלי כל סיבה, או נסו כמעט כל אשה, לפעמים כמה וכמה פעמים..." אולם באוורים שהועברו לידי הסובייטים אחר תום הקרבות התנהגו החיילים הרוסיים בסדר. המסקנה, לדעת הגרמנים: "מוטב להיכנע להם מיד, במקום לעורר את חמתם."

הנצטר פורם כנפיים. יותר ויותר נכחו האנגלו-סכסים לדעת כי רק גורם אחד יכול לשכנע את הגרמנים להגן על ארצם בכוח הנשק מפני הסובייטים: אותם הגנרלים, ה"יונקרים" השנואים, אשר האנגלו-סכסים ניהלו נגדם תעמולה בלתי-פוסקת. אולם הגנרלים אינם אנשים קלים. הם מוכנים ללחום — שהרי זה מקצועם. אולם אין הם מוכנים ללחום כ"שכירים", כאנשים "בלי מולדת". הם רוצים ללחום למען גרמניה שוות-זכויות, עצמאית, חזקה. בקיצור: הם דורשים להקים על חורבות הרייך השלישי את בנין הרייך הרביעי.

אומרים הגנרלים: רבבות הקצינים והסמלים של הצבא הישן לא יחזרו לדגל כל עוד יאמרו להם שהיו חברים בארגון של פושעים וכל עוד יהיו תבריהם אסירים. יש לשחרר את הקצינים שנשפטו, יש לטהר מחדש את שמו של הצבא הגרמני. באנגליה ובאמריקה קם להם צבא של אהדים. במרוצת השנים השתנתה הרעה המקצועית על הצבא הגרמני. הקפטן לידל-הארט, גדול הוגי-הדעות הצבאיים בבריטניה, כתב במכתב סנסציוני לטייטס: "שעה שביקרתי ביבשת אירופה ושאלתי את האנשים על חיותיהם מימי הכיבוש הגרמני, אמרו פעם בפעם שהמשטר הנאצי היה שגוא, אך הצבא הגרמני היה הגון בתחלת בהתנהגותו. אכן, מדהים למצוא באיזו מידה משום לרעה את התנהגות חיילי צבא-הישחרור לעומת התנהגותם של החיילים הגרמניים."

לאמריקאים, שנתפסו בין הפטיש הסובייטי ובין הסדן של הגנרלים הגרמניים, ברור שאין להם מוצא. הם מסכימים בלבם לדבריו של אותו תונאי גרמני שכתב: "הסדר 1945 מת. סדר זה היה בנוי על שיתוף פעולה בין רוסיה והאנגלו-סכסים נגד גרמניה. כיום הרוסים הם אויבי האנגלו-סכסים, ואילו גרמניה היא בת בריתם. על האנגלו-סכסים ללמוד להתחיל אליה כאל בת-ברית..."

הדרך להקמת הרייך הרביעי פנייה. לא יהיה זה, כנראה, רייך נאצי — אף כי קמה, בינתיים, תנועה נאצית חזשה. אולם המגפיים של החייל הגרמני שוב יהדהדו באירופה, והגנרלים הגרמניים, אשר עוד לפני כמה שנים סרבו האמריקאים ללחוץ את ידיהם, ישבו מסביב לשולחן המשותף. הנשר הפרוסי שוב פורס את כנפיו.

